

BÉKEHÍRNÖK

„A jóvendő a béke emberé”

XXIII. (LXXXIII. 11. SZÁM)

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1979. MÁRCIUS 18.

Vendégség a vámszedőnél

Márk 2:15

A kapernaumi vámbérlő, Lévi vámszedő asztala mellett ült. Előzőleg hallhatott már Jézusról, hiszen mindketten Kapernaumban laktak. Lévi a Genézaret taván átszállított áru- és személyforgalom díját szedte be, talán kissé zsaroló módon. Aki foglalkozással érten bánt a pénzzel, nagyobb kísértésnek van kitéve annak eltulajdonítására, mint például egy tévesz növényápoló. Nemhiába éppen a vámszedőknek üzent a Bemérítő János: „Ne követeljétek többet, mint amennyi meg van szabva” (Lk 3:13). Lévit, a pénzzel foglalkozó embert szólítja meg az Úr az ő követésére, és e pár szó a publikánus lelke mélyéig hatott. — Vajon egyik-másik embert hányszor hívta már az Úr a tanítványságra, és a hivatás sükét fülekre talált! Pedig e világban a legtöbb nyomorúság oka a megátalkodott szív.

Lévi nagy vendégséget készített. A szeretet találékony, szoktuk mondani. Szeretendőséget rendezett, melyre meghívta vámszedő társait, barátait, szomszédait és Jézust, aki most már az ő Mestere is. Látszott Lévi arcán az öröm. Magatartásán, megváltozott beszédén az életcsere. Elmondhatta az asztaltársaságnak, hogyan döntött Krisztus követése mellett, milyen csodálatos fel szabadult lelki állapota van most, életében először.

Nagy súllyal esik latba az ismerősök, rokonok, és barátok előtt egy olyan életváltozás, amit maguk is látnak. Nem most van először vendégség Lévi házában, de a beszéd tárgya, a légkör, most egészen más. Vámszedő-társai érzik, hogy búcsúvacsora ez, mert más lesz Lévi feladata, életcélja ezután. Szereti ő társait ezután is, de tisztultabb szeretettel, és nem melegsik velük egy tűznél, mint Péter a poroszlokkal.

Jézus Krisztus tanított nemcsak a tenger mellett, hanem Lévi házában is. Márk megjegyzi, hogy „sokan voltak ott, és követték”. Jézus közösséget vállalt a publikánusokkal is, ha megtérnek. Ő nemcsak tanította: „Ne legyetek személynézők” (Jak 2:1), hanem meg is tartotta. Ahol ez megvalósul, ott van igazán emberi közösség. A Holdra elrepültünk már, de a szomszédba nem megyünk át, a beteg megvizsgálására. Hallottam egy elhagyott néniről, nem volt senkije, aki elvitte volna neki a befizetett ebédet, sem a gyermekek, sem a felnőttek között.

Nagyon rossz volt az irástudók viszonyulása Lévi megtéréséhez. Jézus iskolájában mindig főtárgy volt az alázatosság. Nem meghunyászkodás ez vagy az embertelen megalázás szó nélküli túrése, hanem a gőg, a kevélység ellentéte. Csak üres kalász tartja fenn a fejét. Ha negyven búsaszem volna benne, szél nélkül is lehajtaná fejét.

Ha van valami, ami veszélyes az egészséges lelki fejlődésre, sőt társadalmi életünkben az emberek közötti jó viszonyra is, akkor az a gőg. Aki ebben leledzik, az mindenben talál hibát, csak önmagában nem. Ha azt gondolom, azért rossz az erkölcs, mert nem mindenki olyan jó, mint én. Ha valaki más-ként merészel látni teológiai kérdéseket, mint én. Ha megpróbál másként gondolkodni, imádkozni, öltözködni, akkor az biztosan lelki nyomorék marad, mert nem az én jó receptem szerint akar meggyógyulni.

A legesetesebbnek látszó ember is magában hordja a halál csíráját, és „elfáradnak a legkülönbek is”. Azt láttam, hogy hamarabb kidönti a szélvihar a hatalmas tölgyet, mint a galagonyabokrot. Nem azért, mert erősebb a galagonya, hanem mert alacsonyabb.

Milyen leheletfinoman fogalmaz az Úr Jézus: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy igazakat hívjak, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre” (Mk 2:17).

A kegyelemnek ezen a kapuján mehettem be egykor. Lépj be már te is!

Vass Ferenc

A nyelv helyes használata

Jakab 3:1–12

Az apostol az emberi nyelvet gonosz-nak és halálos méreggel teljesnek mondja. Idézzünk néhány bölcs mon-dást a nyelvvel kapcsolatban: A görög azt mondja: Nincs benne csont és mégis már sokat gyilkolt! A bölcs török így tanít: A nyelv többet öl meg, mint az éles kard! A nyelv gyorsabb, mint a legfűgőbb ember, — ezt a mondást Kínában lehet hallani. Az arab fájdalom-szerű sóhajt fel: A nyelvnek az áruháza a szív! Az Isten ígéje szerint áldás, átok, békesség és háborúság, öröm és bánat forrása lehet a nyelv. Egy elbeszélés szerint két asszony összeve-szett egy tojás miatt. Ebből nagy há-borúság támadt és az egyik asszony bosszúból felgyújtotta a másik házá-t. Egy gyülekezetben hazug rágalommal támadtak meg egy anyát, mert gyerme-két ritkán látták az imaházban. Mindketten elmaradtak a gyülekezetből. Vi-gyázzunk, hogy a nyelvünk ne legyen a Sátán eszközévé. „Ime, csekély tűz, mily nagy erőt felgyújt — olvassuk. Bizony egy gyufaszál elegendő egy er-dő felgyújtására. Egy kéménytűz szik-rája elegendő ahhoz, hogy egy falu le-égjen. A kicsiny nyelv hamissága, rá-galmazása mennyi szenvedést és kárt tud tenni a lelkekben. A tüzet addig kell oltani, amíg kicsiny a láng. Viszont az Úrnak a lelkekben gyújtott tüze hadd lobogjon, hadd terjedjen. Egi tűz az, amely világosságot terjeszt, útmutatója a sötétben járó lelkeknek.

Az ember természetét vizsgálva, el-

mondhatjuk, hogy a legtöbb ember-gyarló marad mindég. Ezért fontos nyelv-ünk megzabolázása, mielőtt még bár-ki ellen jóvátehetetlen hibát követnénk el. A zsoltáros ezt kérte az ÚRTÓL: „Tégy Uram závárt az én szájamra; őriztesd az én ajkaim nyílását!” (Zsolt 141:3). Senki se gondolja, hogy a be-széddel elkövetett bűnt nem bünteti Is-ten! Minden hazugság, káromlás, átko-zódás, bosszúállás, rágalmazás büntetés-t von maga után. Isten ítélete ezekkel a bűnökkel szemben igen szigorú! Mert a beszéddel, rágalmazással, hazugsággal családokat, gyülekezeteket lehet tönkre-tenni! Emberek becsületét sárba tapos-ni. Hajdan Sziámban akit hazugságon fogtak, bíró elé állították és bevarrták a száját. Majd összekötözték és pellen-gérre állították. A szerencsétlen nem tudott sem enni, sem inni, sem beszélni. Ha ki akarta nyitni a száját, az csak annál jobban fájt neki. De tanul-ságul szolgál, hogy a hazugság rettenetes bűnt még a pogányok is milyen kárhozatos dolognak tartották. Hát még Isten?! Az ítélet napján minden nyil-vánvalóvá lesz Isten előtt. Az üdvösség kérdése dől el rajta! A Jelenések köny-ve szerint: „Nem megy abba be semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot és ha-zugságot cselekszik” (Jel 21:27b). Sokan igen könnyelműen, nem válogatják meg beszédüket. Nem tulajdonítanak döntő szerepet annak, hogy mit mondanak, hogyan beszélnek másokról és mások előtt. Isten azonban figyelemmel kíséri

„Amiképpen vettétek a Krisztust”

A ránk hagyott emberi bölcsesség úgy tartja; szükségtelen valakit közel-ről látnunk ahhoz, hogy jellemzést ké-szíthessünk róla. Ez így nyer megfogal-mazást: „Mutasd meg a barátod, s meg-mondom ki vagy”. Való igaz, hogy me-rőben eltérő személyek között csak el-vétve szokott barátságot szövödni. Ilyen emberi kapcsolatokat rokonvonalak ala-pozhatnak meg jól. Az esetek túlnyomó többségében jogos hát, ha következt-ünk valakire, bár csak a barátját ismerjük.

Hasonló belső összefüggéseket érez-et meg velünk az Úr, amikor Lelke ál-tal így ébresztget bennünket a Kolosséi levél 2. részének 6. versében: „a mikép-pen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképp járjatok Őbenne”. Mutasd meg nekem, hogy miként jársz az Urban, s megmondom miként vetted Őt.

Ha csak rész szerint van nálad, vagy sehogyan, olyan a Benne való járásod is. De a másik oldalról való közelítés is helytálló. Ha a mindennapi dolgokban az látszik, hogy Jézus Krisztusban jársz, megnyugodhat a szíved; részesül-tél Őbelőle. De ha életünk útja nem az Ő beszéde szerint halad, akkor csak egy választásunk maradhat: elis-merni, kimondani a valót — bárhogyan is, de eddig nem vettem a Krisztust, mint Urat.

Van valami, ami az ige nagyon is vi-lágos gondolatmenetét elhomályosíthatja bárki előtt. Először a keresztyén embe-rek előtt, s közreműködésükkel azon kívülvalók előtt, akik közelében a ke-resztyének életútja elhalad. Ez az a hi-vői magatartás, amely kifelé azt mutat-já, mintha valósággal vette volna a Krisztust. Az ilyen ember ugyanúgy ne-vezi magát, mint akivel tényleg meg-történt ez a belső lelki élmény. Olyan helyekre jár, ahhoz a közösséghez tarto-zik, mint az Ige szerint is szabályos ke-resztyének. Ennek egyik súlyos követ-kezménye, hogy ezek az ál-hívők egy idő után már nyugtalanság nélkül azt hiszik, hogy náluk minden jól megy. Ki-alakul egy bizonyos hamis látás, mely szerint a vallásos ténykedés ellensú-lyozhat, megbocsáthatóvá tehet a krisztusi normáktól messze vezető minden-napos életutat.

De még rombolóbb ennek a látszat-hívőségnak egy másik következménye,

mely azoknál csapódik le, akik egyálta-lán nem ismerik Jézus Krisztust. Mint ahogy az embert a barátja után ítélik meg, a hívőségnak a mindennapi élet-ben viselt dolgainak láttán fogják jelle-mezni. Senki nem fog utána járni, hogy tényleg vettük-e a Krisztust? Nem vár-hatjuk az emberektől, hogy derítsék ki valakiről; hívő-e a szívében is? Csak azt nézik, — s azt nagyon éles szemmel — hogy miként járunk ebben a világ-ban.

Ha úgy terjedt el rólam, hogy hívő vagyok, nem biztos, hogy meg fogják kérdezni az emberek, hogy tényleg hi-szek-e, s hogyan jutottam hitre? Az azonban biztos, hogy figyelő szemük újra és újra fel fogja tenni a kérdést: mit rejt a hívői élet? Azt akarják látni, hogy van-e az eljárásomban, szavaim-ban, az élet dolgaiban való viszonyulá-somban valami, ami megfoghatja őket, ami többlet a közönségeshez képest. Van-e reménységem, örömem, s valami céloom, mely az életen kívülre mutat? Ez a különbség érzékelteti számunkra, hogy mit jelent Krisztusban részesülni. Tulajdonképpen magát Krisztust ismerik meg, vagy ismerik félre abban, amit nálam, vagy nálad megfigyeltek észre-vétlenül.

Mi történik, ha nincs többlet egy hi-vői életútban? Nem lehet a lelkek szá-mára vonzó az a Krisztus, aki nem tudja meggazdagítani követőinek az életét. Lehet, hogy ezekben a napokban is azt méregetik bennünk mások, hogy az Úr mit végzett el bennünk, s ezen ke-resztül azt, hogy kicsoda Ő?

Mérhetetlen a felelősségünk, ha hi-vőnek valljuk magunkat. Fontos tehát, hogy szembenézzünk életünk leplezetlen valóságával. Hogyan járunk Őbenne? Ne menjünk tovább, ha úgy látnánk, hogy valójában nem részesültünk kellő-képpen Jézus Krisztusból, mert így to-vábbi utunk is csak szegényére, ma-gunknak pedig kárhoztatására történ-hetne. Ebben szigorú önvizsgálatban el-hárulhatunk eddigi akadályaink, s elin-dulhatnánk Jézus Krisztus felé. Igen, Ő ételed, italod akar lenni, vedd hát Őt! Fogadd be ezt az Urat, mert szívedet lakásul szeretné, hadd lássa mindenki ezután, hogy Benne jársz.

F. L.

„Épüljetek szentséges hitetekben!”

„Épüljetek szentséges hitetekben, imádkozzatok a Szentlélek által” (Jud 20).

A hitbéli növekedés széles távlatai nyíltak meg az Újszövetségben, a ke-resztyén ember előtt. Ezért a Szentlé-lek által naponta kérhetjük Megváltón-kat: „Adj nekünk több hitet!” „Segíts a hitelenségemen!”

Kegyelmi ajándékként nyerjük Isten-től hitünket. Általa megváltozik az élet-szemléletünk. Mindent sokkal szebb-nek, boldogítóbbnak látunk. Több ez a hit holmi furcsaságok elhívésénél, üres, külsőséges vallásosságnál, vagy dogma-tikus okoskodásnál: Istenhez emelő roppant erő, ezáltal juthat Teremtőjé-hez az ember.

Mégsem válhat kizárólag a magunk életének belső, rejtett ügyévé a hit. Az apostol buzdítása és intelme alapján is látható: egymással is szükséges tördő-nünk. A hívő ember nem magárahagyott, és nem is elszigetelődő különc. Az élő közösség testvéri szeretete, az áldott, bensőséges igehirdetések és a közös imádságok alkalmi mind a hit-béli növekedést szolgálják. Az Ige zsi-nórmértéke irányt szab, a testvéri in-telmek megóvnak az eltévelyedésektől. A meghallgatott imádságok tapasztalati tényei téglánként növelik a lelki épület falait.

A hit teherbírását a gyakorlati élet-ben mérhetjük le. Az Úr Jézus is nem annyira a hitet kéri számon övétől, mint inkább a hitből fakadó cselekedete-ket. A hívők soha sem válhatnak tét-lenekké. Szeretetlen kell szolgálniuk embertársaikat, személyválogatás nél-kül, jutalmat nem várva. A hívők se-beket kötöznek, inségeseket segítenek és ökölbe szorított kezeket simítanak imádságossá. Üres szavak helyett így szolgálnak az Úr áldottai és ezáltal tes-zik érthetővé az emberek előtt ismeretlen hitük világát.

Sz. O.

Futó percek, futó jegyzetek

I. GERGELY PAPÁT (590—604) „nagy” jelzővel tüntette ki kora, — vagy tüntette ki az utókor. Nem gondolom, hogy ő maga erre igényt tartott volna, mert éppen ő volt az, aki „servus servorum Dei”-nek, Isten szolgálói szolgájának nevezte magát.

Elofvastam egyik leghatalmasabb irodalmi alkotását, a „Regula Pastoralis”-t (A lelkipásztorok törvénykönyve), melynél jobbat e tárgyban — persze az akkori romlani kezdő egyházi formalizmust, illetve hierarchikus vonatkozásokat leszámítva — szerintem azóta sem alkottak. És mi teszi e művet maradandóvá? Az, hogy minden ízében biblikus; elejétől végéig a Biblia vonalát követi és a Bibliának tartja fenn a döntést minden kérdésben.

Gergely voltaképpen menekülni akart a római püspökség elől; hogy a pápák egyik legjobbika, legszentebbje volt, s hogy az egyháznak egyik legeredményesebb munkása volt, az részben (nagy részben!) eme szerénységének tudható be. Isten országában emberfiának nem lehet „akarni lenni” „valakinek”! Isten a senkik és semmiek által (a magukat senkinek és semmiek tartók által) végzi dicsőséges dolgát e világban.

Ó, MI EMBEREK SOKSZOR, sok tekintetben mennyire elragadtatjuk magunkat olyan kijelentésekre, amiket aztán alaposan megcáfol az idő és az élet! A vallási elfogultság és elbizakodottság is sokszor szeggyent kell, hogy valljon.

Rége azt mondták a katolikus egyház prominens képviselői, hogy a Biblia csak a papok kezébe való. Mi történik az utóbbi esztendőkből? A katolikus egyház fokozottabb mértékben terjeszti a Szentírást a nép között és nemrég olvastam katolikus lapban, hogy a családi esték legszebb pillanatai azok, mikor a Bibliát olvassák együttesen.

MIKOR SZEGEDEN VOLTAM (a Csillag-börtönben, ahol az Emericus álnévet felvettem), missziós előadásokat tartott Podmaniczky Pál. Mint az órpáncsnok írónoka, én írtam ki a hirdető táblára előadásait. Nem kis mértékben neki köszönhetem, hogy személyes hitemben megerősödtem és elmélyültem. Mintha látnám sajátos koponyáját, barátságos arcát az iroda ablakából, mikor először megpillantottam s mikor az írodista őrmester felhívta rá a figyelmet: Ez az a báró-pap, aki prédikálni fog itt egy héttig. 1921 tavaszán történt...

Utóljára Sopronban találkoztam vele, 1948-ban, 27 év múlva, ökumenikus lelkész-konferencián.

A KORÁN FEJEZETEIBŐL olvasgattam. (Hihetően egyik legjobb — Hollosi—Somogyi-féle magyar fordításban.) Summa summamur: csak azok az „igazságok” helytállóak; csak azok a „parancsok” magasabbrendűek; csak azok az intelmek és tanácsok logikusak, melyeknek lényeges kapcsolata van az ó- és újszövetségi tanításokkal, helyesebben a mózesi és prófétai írásokkal, valamint az evangéliummal.

Az embernek az a benyomása, hogy az iszlám — elegy vallás; a judaizmus és a krisztianizmus sajátos keveréke... Legnagyobb érték bennük a monoteizmus határozott hangsúlyozása, ami kétségkívül Mohamed becsületes állásfoglalásának gyümölcse.

Még annyit a Koránról, hogy bár a pogány polytheizmussal szemben feltétlenül világosságot jelent, különösen a félnomád nemzetek és törzsek számára, a Bibliával azonban össze sem hasonlítható.

Ahol Korán van, ott Bibliára is szükség van. De ahol Biblia van, ott a Koránnal nem lehet semmit kezdeni.

BEÖTHY ZSOLT SZÉPEN ÉRTEKEZIK Mikes leveleiről. Bajosan lehetne többet, szebbet, jobbat mondani e szimpatikus bujdosó lelkének darabjairól.

De... mintha be lehetne mutatni Mikes egy olyan oldaláról is, melyet kevésbé méltatott figyelemre az elmúlt és a ma élő nemzedék. Hasznos dolog volna kimutatni, kielemezni Mikes leveleiből a Biblia hatását. Mert Mikesnek, úgy látszik, a Biblia volt leghűségesebb útítára a számkivetésben.

1950 NOVEMBERE: ismét visszajöttem a kórházból, a negyedik műtét után. Ismét járni tanulok; járni a földön és a mélységekben.

(1951)

Dr. Somogyi Imre

A családi és az egyéni áhítatról

Korunkat méltán szokták a „gyorsuló” idővel jellemezni. A mindennapi élet összetettebbé vált, mint akár csak néhány évtizeddel ezelőtt is. Az emberek többségének az ideje szinte percre be van osztva. A munkás, az értelmiségi, de különösen az a háziasszony, aki nemcsak otthon dolgozik, „második műszakot” vállal. Sok helyen az egyik családtag munkából érkezik, amikor a másik munkába indul, a nap 24 órájából jó, ha 6—8 órát együtt vannak, s ez az idő is rendszerint az éjszakai pihenéssel telik el.

A baptista misszió kezdeti szakaszában elődeink fölvettek bizonyos szokásokat. Ezek közé tartozott a „családi áhítat”, „csöndesség”, vagy „házi istentisztelet” nevekkel illetett családi közösségi alkalom. Talán mindnyájan ismerjük ezeknek a családi áhítatoknak a rendjét, „liturgiáját”. Több-kevesebb sikerrel ma is igyekszünk gyakorolni őket. Sokszor azonban úgy érezzük, hogy a mai kor lehetőségei (gondolok itt a bevezetőben mondottakra) és a régi szokás gyakorlása közé nagy akadályok ékelődtek — mégpedig olykor elháríthatatlan akadályok. (Itt nem szölok azokról a családokról, ahol adva van a lehetőség családi áhítat tartására, mert ezek vannak kevesebben, s egyébként is ez a téma nekik nem jelent problémát. Szólnunk kell azonban azokhoz, akik szeretnék a régi jó gyakorlatot átmenteni a modern korba, de úgy érzik, hogy ez meghaladja erejüket, lehetőségeiket.)

Miután szinte családunként más és más akadály gördül a közös áhítat elé, hisz roppant sokféle helyzetet föltételezhünk (az időbeosztás, műszakváltás, gyermekek száma, kora, albérlét, társbérlét stb. mind motiválja a helyzetet), itt csak arra szorítkozunk, hogy néhány alapvető kérdést tisztázzunk a családi áhítattal kapcsolatban.

A családi áhítat jó

Ennek ellenére azt kell mondanunk, hogy ha külső okok miatt lehetetlenné válik a gyakorlása, ez nem annyira tragikus, mint egyesek állítják, ugyanis a Szentírás sem a hitben való növekedést, sem az üdvösséget nem köti kizárólagos érvénnyel a családi áhítathoz. Az erőltetés sokszor több harcot, kellemetlenséget szerez, mint lelki hasznot.

Mint a havasok

Úgy van! — Ragyogni mindig csöndesen,
Tisztán téged tükrözni, Istenem,
És szótlannul is rólad vallani,
Nem hallgatózva, hall-é valaki...
E hegyek csúcsa szinte égig ér.
Mind feléd tör, mert rád lenni remél.
A szívem én is hozzád emelem,
Szent eged felé fordítom fejem.
Csak téged látni vágyom szüntelen,
Bár bölcsességed föl nem érhetem...
Mint a havasok hóba öltözött
Magánya fent a csúf felhők fölött;
Így kell nekem is megállnom, Uram,
Minden mocskok fölött, szent-szóval.
Kiemelkedni büszkén, boldogan,
Mig lenn a szennyes ár vadul rohan.
Mint a hófödte csúcsok: állanak;
Hadd éljek Benned, Érted, Általad!

Gerzsenyi Sándor

Szeretem a hegyet

Ülök a padban és hallgatom a beszélőket. Körülöttem ül még száz-száz tíz ember. Egy-egy kérdés hangzik el, s a válasz néha alig hallható, néha pedig nagyon is határozott.

Egyszer csak elmosódnak előttem az arcok, és csodálatos képek jelennek meg előttem. — Magas hegyek, gyönyörű zöld fenyves, meredek sziklák. Ragyogó napsugár. Egy-egy fénynyaláb leszökken a fák tetejére és vígan játszadozva ugrál a lomb között. Aztán hirtelen beborul az ég, sűrű fekete felleg ül az erdőre, majd óvatosan kúszik le a fák törzsén, szétterül a sziklákon, s majd mint hógörgeteg gomolyog le a hegy oldalán. Fent újra ragyog a nap, a völgyben pedig szemerkélni kezd az eső. Egy hangosabb mondatra figyelek fel, s révetegen nézek szét magam körül. De egy pillanat múlva újra visszazökökenek a merengésbe. Egy hang szólal meg bennem és mondja: „Nem rejthetik el a hegyen épített várost”. Csodálkozom magamon; honnan ez a révedezés? Ilyen körülmények között nem szoktam szabadjárni engedni a gondolataimat. Közben úgy érzem, hogy amit hallottam, az idézte fel bennem ezeket a képeket. Újra előtörnek. Nem tudom leküzdeni magamban őket. Újra a hegyek között járok. A Mátrában, a Kékes lábánál voltunk, amikor sötét felleg borította el a láthatárt. Olyan alacsonyan úsztak a felhők, hogy úgy véltük, ha kinyújtjuk a kezünket, beléjük markolhatunk. Ahol ritkult, látni véltük — vagy csak éreztük —, hogy a felhők felett tiündököl a Nap. Olyan csodálatos volt a látvány, mintha a hegy teteje elérné az eget. Egy versrészlet jutott eszembe, ami

most is feltört bennem; „Melyik a legmagasabb hegy? ... A Golgota, mert a mennyország legközelebb van oda.”

Amíg ezek a képek vonultak előttem, lehajtottam a fejemet, ne vegyék észre rajtam, hogy a gondolataim messze járnak. Bár minden szót értettem magam körül, mégis tovább szárnyaltak a gondolataim. — Több mint három évtizedes emlékek jelentek meg most előttem. Egészen fiatal voltam, amikor lehetőség mutatkozott arra, hogy elmehetek Tahiba. A várakozás ideje alatt, gondolatomban csodálatos óriássá formáltam a hegyet, amelyen a tábor fekszik. Amit hallottam Tahiról, minden szót úgy szívtam magamba, mint csodálatos illatot. Hajóút a Dunán... csomagokkal fel a hegyre... s a tábor... hát azt olyan csodálatosnak képzeltem, hogy ott nem esik az eső, nincs sár. A hegy oldalát dús zöld pázsit fedi, ahol csak levett cipővel szabad járni.

Egy hangos kérdésre eszmélek fel újra: — Aki szíve szerint közösséget tud vállalni vele, kézfelemeléssel jelezze... Értettem a kérdést, mégis úgy éreztem, mintha gépiesen emeltem volna fel a kezemet.

De nem! Nagyon is határozottan és tudatosan.

Most másik személy felé újabb kérdés hangzik.

Most már teljes figyelemmel tapadtam a beszélőre.

— Én nem gondoltam a megtérésre — hangzott a kérdésre adott válasz —. Eljöttem a szüleimmel, de a legtöbbször úgy mentem haza, amint érkeztem.

De a nyáron... Amikor elmentünk Tahiba... olyan jó volt ott a hegyen.

Ha a magunk, vagy közeli ismerőseink életkörülményeire gondolunk, úgy hiszem, igaznak érezzük a fentieket. Kell erről a kérdésről beszélnünk, hisz egy-egy gyülekezetben könnyen megszámlálhatók azok a családok, ahol a körülmények lehetővé teszik a hagyományos családi áhítat tartását, s ha nem találtunk megoldást az új körülmények között, egyéni és gyülekezeti életünk egyik támasza csúszik ki észrevétlenül a lábunk alól. Ha nem megy úgy, mint 50 évvel ezelőtt, új lehetőségeket kell keresnünk, alkalmazkodva a megváltozott életritmushoz.

Hogyan ne csináljuk?

Nemrégiben mondta el egy testvér: „Reggel édesanyám összehívta a családot, apa imádság után elolvasta a napi igét, utána elnékelte a szokásos éneket.” Mi ebben a rossz? — kérdezhetné valaki. Eddig semmi, csak hogy a mi testvérünk így folytatta: „Ezenkívül soha nem láttam a Bibliát édesapám kezében, de senki más sem forgatta soha a családban. Nálunk napközben az élet alig különbözött más emberek hétköznapijaitól.” — A családi áhítattal megtettek mindent, amit Isten várhat — gondolták. Életlen szokás-kegyesség, különösebb lelki haszon nélkül.

Ha van módunk közös igeolvasásra, akkor igyekezzünk a gyermekek számára is érdekessé, vonzóvá tenni ezeket az alkalmakat. Ha gyermekeink csak azért vannak ott a családi áhítaton, mert muszáj, vajmi kevés eredményt remélhetünk. Az erőszak, a kényszer a lehető legrosszabb eszköz, különösen ha lelki dolgokról van szó.

Ahol kicsi gyermekek vannak, nélkülözhetetlen a családi áhítat.

Az édesanya meséi, bibliai történetei mellett a legmaradandóbban a családi áhítat békéje, hangulata, és az ott tanult énekek rögződnek a gyermekekben. (Ismerek olyan volt gyülekezeti tagokat, akik a bűn mélységeit megjárták, de ha hívő környezetbe kerülnek, könnyes szemmel dúdolják végig a családi asztalnál hallott énekeket.) Különösen jó, ha a gyermekek nem érzik magukat idegennek a felnőttek között, ha a „nagyok” velük is foglalkoznak, meghallgatják véleményüket, kérdéseiket. Szabad a gyermektől kérdezni, és kell neki válaszolni, mégpedig komolyan. Értelmi szintjének megfelelően, de soha nem úgy, hogy néhány év múlva — válaszukra emlékezve — arra a következtetésre jusson, hogy becsaptuk, vagy félrevezettük.

A családi áhítat ne a gyerekek kedvéért rendezett „színjáték” legyen! A gyermek előbb-utóbb megérzi, hogy szülei őszintén csinálják-e, amit tesznek, s jaj annak a szülőnek, akit Urunk azzal fog vádolni, hogy az ő komolytalansága (esetleg képmutatása) miatt nem jutottak hitre gyermekei.

A közös áhítatot nem helyettesítheti az egyéni csöndesség.

Szükséges az egyéni csöndesség — sőt nélkülözhetetlen — de nem a családi áhítat helyett, hanem mellette. Vannak, akik azt gondolják, hogy egy reggeli és esti imával lerótták tartozásukat az Úrnak, s nyugodtan térnek pihenőre — pedig egy-egy álomba szenderítő esti, vagy sebtében elmondott reggeli ima nem feltétlenül eredményez élő közösséget a föltámadott Úrral — arról nem is beszélve, hogy a családi áhítat közösségformáló hatásától teljesen megfosztják magukat. Azt gondolják, hogy Istennek van szüksége imáikra — s mindez azért lehet így, mert kevésszer, vagy talán soha nem kaptak (mert nem is vártak!) választ imáikra.

(Befejezése a következő számban)
II. Almási Mihály

Amikor különböző csoportokba leültünk, mindjárt nagyon közel éreztem magam azokhoz, akiket az előző nap még nem is ismertem. Voltak olyan csoportvezető lelkipásztorok, akiknek addig a nevét ismertem csak. De amikor imádkozott... értünk, a csoport tagjaiért, valami olyat éreztem, amit itt most nem is tudok elmondani. Attól a pillanattól kezdve nem tudta semmi más lekötni a figyelmemet, csak az előadóra figyeltem. Amikor elmerültem a hallgatásban, olyan kérdések merültek fel bennem, amit nem mertem hangosan kimondani.

Úgy éreztem, valakivel beszéltem már rólam a lelkipásztor. Amikor elmondtam, hogy miért nem volt tással ránk az igehirdetés, biztos voltam benne, hogy rólam beszél. Amikor pedig arról hallottunk, hogyan kell figyelniük az igehirdetésre, hogy megértsük belőle azt, amire szükségünk van, visszaemlékeztem, hogy én is hallgattam már úgy, s akkor szólt is hozzám az Úr.

Később, amikor együtt imádkoztunk, éreztem, hogy valami csodálatos változás történt bennem. Néhány nap múlva döntöttem Jézus mellett...

— Széjjelnéztem magam körül, láttam a hallgatók kipirult arcát. Hogy ragyogtak a szemek! Szinte mozdulatlanul figyelték, mikor történt a döntés, hogyan történt a megtérés.

Az én szemem sarkában is megjelent egy könnycsepp, s azon keresztül láttam, hogy a hegy csúcsán milyen csodálatos a ragyogás. Tahi bérceire odaiült a nap, és messze fénylően világította meg a tábort.

— Tagfelvételi gyülekezeti órán voltunk. Hallgattuk a Tahiról hazatért fiatalok bizonyágtételét.

Both Ferenc